

Camilla Lagerqvist

Gömd på Manhattan

**BONNIER
CARLSEN**

**BONNIER
CARLSEN**

GÖMD PÅ MANHATTAN

Gömd på Manhattan av Camilla Lagerqvist, utgavs
ursprungligen som en Storytel original 2019

Copyright © Camilla Lagerqvist, 2021

© Omslagsfoto: IStock, Shutterstock, Getty Images

Omslagsformgivning av Cecilia Danneker Engström

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm, 2021

Tryckt av Livonia Print, Lettland, 2021

ISBN 978-91-7975-685-7

www.bonniercarlsen.se

Kapitel 1

Med en klump i halsen bläddrade jag igenom brevhögen som Ellinor lagt på hallbordet. Inget brev från Axel i dag heller. Varför skrev han inte tillbaka? Det hade gått fyra månader sedan hans pappa anlant till Amerika. Pappan hade äntligen lyckats sälja gården hemma i Sverige, och med pengarna han fått hade han köpt en ny gård på andra sidan Atlanten.

Ett nytt hem i det nya landet, hade Axel berättat. Sedan hade hans ögon blivit blanka, för valet hade fallit på Saint Louis, en plats längre söderut. Axels pappa hade tröttnat på de kalla, blåsiga vintrarna och i Saint Louis var det varmt nästan året om. Man kunde tydligen få flera skördar per år där.

Både jag och Axel hade förstått vad det här skulle innebära. Vi skulle inte kunna träffas mer. Han flyttade 150 mil bort, och för min del kändes det nästan som om de hade flyttat tillbaka till Sverige. I början hade han skrivit till mig flera gånger i veckan, men ju längre tiden gick desto färre blev breven. Nu var det nästan en månad sedan jag fick det senaste.

Jag ryckte till när ytterdörren slogs upp med en smäll. En doft av cigarr svävade genom hallen samtidigt som Lilibeth

med en van rörelse svingade upp sin hatt på hatthyllan.

– Vi måste packa! ropade hon in mot vardagsrummet medan hon plattade till håret, som spretade där hatten suttit bara sekunder tidigare.

– Ellinor är ute och handlar med Hedvig, sa jag.

Jag undrade om jag plötsligt blivit osynlig, för Lilibeth stirrade in mot vardagsrummet med rynkade ögonbryn utan att verka lägga märke till mig, trots att jag stod bara ett par meter ifrån henne.

– Ojdå, stod du där Ingrid, sa hon sedan och gav mig ett snabbt ögonkast innan hon tog upp silveretuiet med cigarrer ur västfickan.

– Ska du åka någonstans? frågade jag.

– Vi ska åka någonstans, rättade hon mig och stoppade ner etuiet igen som om hon precis kommit på att hon inte fick röka i hallen för Ellinor.

– Vart ska vi?

– East St. Louis, sa hon och började vandra fram och tillbaka i rummet. Fast jag menade inte att du ska följa med, jag pratade om mig själv och Ellinor. Det kan bli farligt så det är nog bäst att du stannar hemma med Hedvig.

Jag råkade stöta till bordet så att breven föll ner på golvet. Tankarna virvlade genom mitt huvud medan jag böjde mig ner och plockade upp de vita kuverten. Hedvig, min storasyster, hade nyligen fått jobb som showartist på ett flott hotell. Hon jobbade nästan varje kväll så henne skulle jag i alla fall inte hinna träffa så mycket. Varför kunde jag inte

få följa med? East St. Louis måste ju vara i närheten av där Axel bodde nu. Vad kunde vara farligare än det jag redan varit med om? Jag hade rymt från min tyranniska moster i Sverige och rest ensam över Atlanten för att leta reda på Hedvig, som varit försvunnen här i New York. Sedan hade jag blivit lurad och tillfångatagen och tvingats jobba under slavliknande former på ett tvättereri. Jag var med andra ord ganska van vid fara.

– Jag börjar packa nu, ropa på mig så fort Ellinor kommer hem, sa Lilibeth och kliade sig tankspritt i håret när hon passerade.

Sedan hejdade hon sig när hon såg att jag la upp breven i en prydlig bunt på hallbordet.

– Inget brev i dag heller? frågade hon.

Jag skakade på huvudet och försökte svälja. Hon kramade min axel.

– Det är säkert mycket att göra på en gård nu. Skördar som ska tas in, grönsaker som ska syltas, strumpor som ska stoppas och kor som ska mjölkas, rabblade hon och jag kunde inte låta bli att le.

– Jag tror inte att han syltar grönsaker.

– Alla på landet syltar grönsaker, sa hon och verkade långt borta i tankarna igen.

Hon gick med stora steg mot sovrummet och lämnade en doft av cigarrök efter sig.

Trots att jag egentligen inte tyckte om röklukt hade jag börjat uppskatta den nu. Den hade blivit synonym med

trygghet. Lilibeth och Ellinor hade blivit som Hedvigs och mina fosterföräldrar. Vi hade träffats under dramatiska former, när en ung pojke rånat Ellinor. Jag hade blivit skadad när jag försökt stoppa honom och sedan hade de hjälpt mig att rädda Hedvig, som varit tillfångatagen av samma liga som låst in mig på tvätteriet. Ligan hade tvingat unga flickor att jobba på tvätterier på dagarna och hållit dem inlåsta i källarförråd på nätterna. Jag och Hedvig var bara ett par av dem som råkat illa ut. När allt var över hade Lilibeth och Ellinor erbjudit oss att bo hos dem. Det var liksom självklart att vi tillhörde deras familj nu.

Jag hörde hur lådor öppnades och hur Lilibeth drog fram en resväska under sängen.

Varför hade hon fått så bråttom att resa iväg helt plötsligt? Jag skulle precis gå efter henne för att fråga när ytterdörren öppnades igen. Den här gången var det Hedvig. Hon var röd i ansiktet och det ljusa håret var fuktigt i pannan.

– Ingrid, du måste hjälpa mig! Jag tror att Ellinor har brutit foten, pustade hon. När hon knuffade upp dörren på vid gavel såg jag att hon hade armarna runt Ellinor, som var kritvit i ansiktet.

– Vad har hänt? frågade jag och rusade fram till dem.

– Det var ett kattelände som sprang ut rakt framför fötterna på mig, sa Ellinor sammanbitet samtidigt som hon kramade Hedvigs arm hårt. Hon hoppade in i hallen på ett ben och ansiktet var förvridet av smärta.

– Om du hjälper till här så springer jag bort och hämtar

doktorn, sa Hedvig och lyfte försiktigt över Ellinors arm till min.

Trots att Ellinor var liten och tunn kändes hon tung när hela hennes tyngd vilade på min arm.

Hedvig var redan nere för yttertrappan och jag hjälpte Ellinor in och stängde dörren. Jag stöttade henne bort till karmstolen som stod bredvid hallbordet och lät henne sjunka ner.

– Så idiotiskt att inte titta var jag sätter fötterna, mumlade hon och ögonlocken såg tunga ut.

– Svimma inte nu, jag ska hämta ett glas vatten, sa jag.

– Snälla, kan du snöra upp kängan först? bad hon och jag böjde mig ner för att göra det. Jag drog efter andan när jag såg hur svullen hennes fotled var.

– Vänta här, sa jag och skyndade mig genom hallen bort till hennes och Lilibeths sovrum.

Dörren stod på glänt och en massa kläder låg utspridda över sängen, men Lilibeth verkade mest koncentrerad på att packa ner böcker i resväskan.

– Böcker är det viktigaste att ha med sig på en resa, håller du inte med om det? sa hon och tittade upp.

– Jo, kanske, men ... började jag.

– Det är en lång tågresa, jag tror att det får bli fyra böcker, sa hon nöjt och strök med handen över ett omslag.

– Lilibeth! sa jag lite högre än jag hade tänkt och hon tittade förvånat på mig.

– Ellinor har gjort illa sig, Hedvig är och hämtar doktorn,

fortsatte jag.

Hon la ifrån sig böckerna och gick med snabba steg ut i hallen. Jag följde efter.

– Det är foten, skyndade jag mig att säga, för Lilibeths hårt sammanpressade läppar och djupa rynka mellan ögonbrynen visade att hon trodde det värsta.

Ellinor hade huvudet lutat mot väggen och det syntes att hon hade ont.

Lilibeth böjde sig över henne.

– Hur är det darling? frågade hon och la handen på hennes panna.

– Det är inte där jag har ont, sa Ellinor och log ett matt leende.

– Kom, vi hjälper dig in i sovrummet, sa Lilibeth och tillsammans stödde vi Ellinor bort till hennes säng.

Hedvig kom med doktorn en kvart senare, och efter att ha undersökt foten så bekräftade han det vi redan anat.

– Det är en fraktur som behöver behandlas. Jag kommer att kalla på en bil som kör miss Ellinor till Bellevue Hospital.

Lilibeth följde med Ellinor till sjukhuset och Hedvig stannade hemma en liten stund innan hon var tvungen att gå till sitt jobb på hotellet. Hedvig kvävde en gäspning och sträckte upp armarna i luften.

– Känns det jobbigt att gå iväg och jobba? frågade jag.

Hedvig log och skakade på huvudet.

– Nej, för jag vet att så fort jag står på scenen så kommer

det kännas magiskt igen. Jag älskar att sjunga inför publik.

Hon gjorde en liten piruett och bugade sig framför mig och jag applåderade och kände stoltheten växa i bröstet. Hedvig sjöng fantastiskt! Jag, Ellinor och Lilibeth hade varit och tittat på showen hon var med i och jag hade varit så stolt att tårarna hade bränt under ögonlocken.

– Du är bäst i hela showen! sa jag.

– Äh, det är ju huvudrollsinnehavarna som är bäst! Så där säger du bara för att du är min syster, sa hon.

– Nej, jag säger det för att jag menar det! insisterade jag och såg att Hedvig log innan hon vände sig om och började packa ner sjalen och frukten som hon skulle ha med sig.

Trots att Hedvig bara var arton år var jag säker på att hon skulle vara berömd inom några år. Jag hade hört ett par som satt bredvid oss i publiken säga att hon hade den vackraste röst de hört. Sedan var det också som om hon strålade när hon sjöng, som om hon hade en magisk lampa inombords som tändes när hon stod på scenen. Stjärnkvalité, eller Star Quality, hade Ellinor kallat det.

När Hedvig gick iväg en stund senare satte jag mig vid köksbordet. Jag funderade på att skriva ett nytt brev till Axel, men det var något som skavde. Jag hade skrivit minst fem brev den senaste månaden. Han hade inte svarat på ett enda av dem.

Jag skulle precis gå och duka av i matrummet när dörrklockans signal ljöd genom våningen.

Kapitel 2

När jag några sekunder senare kikade genom titthålet såg jag Hugos blå ögon.

– Hej, vad roligt att du kommer och hälsar på! sa jag glatt när jag öppnade dörren.

– Ja, jag har något att berätta, sa han lika glatt. Det strålade om honom.

– Kom in, sa jag och skyndade mig att lyfta upp Ellinors känga som fortfarande låg slängd på golvet och ställde in den i skostället. Den såg ensam ut där den stod och jag undrade om hon hade haft den andra kängan på sig när hon åkte till sjukhuset. Jag hade glömt att titta.

Hugo klev in i hallen. Han såg lite förlägen ut, som om han inte visste riktigt vad han skulle göra. Då upptäckte jag att han hade en ställning som gick från foten och upp till knät. Det var förstås något som skulle hjälpa hans ben att bli bättre. Det högra benet var deformerat och kortare än det andra och jag visste att han brukade få ont i det när han gått för mycket.

– Du behöver inte ta av dig skorna, sa jag snabbt när jag insåg att skon var fastsatt i ställningen.

– Okej, sa han och andades ut.

– Det har sprungit människor ut och in här hela efter-

middagen, sa jag och berättade om olyckan som Ellinor hade råkat ut för.

– Oj, stackars Ellinor, sa han och drog handen över sitt eget ben som om han kunde känna smärtan.

Tallrikarna stod fortfarande kvar på matbordet. Jag hade tagit det som min uppgift att diska och plocka undan. Det var inget som Lilibeth och Ellinor krävde, men jag kände att jag måste bidra med något nu när jag och Hedvig fick bo hos dem. Två gånger i veckan kom en irländsk kvinna som hette Martha och städade. Jag hade sagt att det inte behövdes, jag kunde damma, sopa och torka golven, men det ville inte Lilibeth och Ellinor höra talas om.

– Absolut inte! Du har dina studier att tänka på, hade Lilibeth sagt.

Jag hade försökt förklara att städa lägenheten var rena himmelriket jämfört med de sysslor jag fått utföra hemma på min moster och morbrors gård. Jag skulle hinna med det även om jag gjorde mina läxor. Ellinor, som var före detta lärare, hade sett till att jag fick chansen att läsa in middle school. Jag hade bara gått sex år i skolan, sedan hade min moster tvingat mig att sluta eftersom jag skulle hjälpa till på gården. Det var så fantastiskt att jag nu hade fått chansen att fortsätta läsa och att Ellinor kunde undervisa mig hemma.

– Vi siktar mot universitetet, en smart flicka som du ska ha en bra utbildning, hade hon sagt och Lilibeth hade hållit med. Du kan bli precis det du vill, det är jag säker på!

Att de trodde på mig hade gjort att jag börjat sträcka på

mig, det kändes som om jag växt flera centimeter sedan jag träffade dem.

– Sätt dig, jag ska bara ta undan det här, sa jag och lyfte upp tallrikarna.

Hugo gjorde en grimas när han satte sig ner. Han kunde inte böja benet med stålskenan utan fick hålla det rakt ut.

– Nu måste du berätta vad som har hänt, sa jag när jag kom tillbaka.

– Jag har fått jobb på The New York Times. Eller, det är mer som ett frilansjobb för jag måste ju gå klart skolan först, sa han och rösten sjönk lite på slutet.

Jag visste att han inte var så förtjust i att gå i skolan, han ville helst bara fotografera.

– Grattis, vad roligt! utbrast jag och drog ut stolen och satte mig ner. The New York Times är ju liksom den bästa av de bästa.

Hugo log mot mig.

– Den bästa, instämde han.

– Tänk om du vetat om det här när vi var på båten och du bläddrade i tidningen och berättade för mig att du drömde om att få jobba där en dag.

– Hade någon sagt att det skulle gå så fort, hade jag inte trott dom, sa Hugo och försökte sätta sig mer bekvämt.

– Vad ska du fotografera? Är det nyhetsbilder eller ska du följa med någon reporter som intervjuar folk?

– Dom vill att jag håller ögonen öppna och tar bilder av aktuella händelser, ungefär som jag gör nu, sa han och drog

bort en svettig hårtest från pannan.

– Vill du ha lite lemonad? frågade jag.

– Ja, tack gärna. Det är den här jäkla ställningen, jag blir helt slut av att släpa runt på den, sa han och gjorde ett nytt försök att hitta ett bra sätt att sitta på med benet utsträckt framför sig.

Jag skyndade mig ut i köket och hämtade tillbringaren med citronsaft och två glas.

– Kommer benet att bli bättre av den? frågade jag och hällde lemonad ända upp till kanten.

– Det vetе sjuтton. Det är min moster som känner någon läkare som vill prova om det här kan göra det rakare, sa Hugo och ruskade på huvudet som om han inte trodde att det skulle hjälpa.

Han tog en stor klunk av saften och torkade sig om munnen med baksidan av handen.

– Men nu har du i alla fall sommarlov! sa jag hurtigt och bytte ämne eftersom jag såg att ställningen plågade honom.

Hugo lyste upp.

– Ja, och nu kan jag fotografera hela dagarna. Så säg till om du har tips på saker du tycker att jag ska fotografera, eller om du hör om något intressant.

Jag hann inte svara, för precis då sattes en nyckel i låset och ytterdörren öppnades.

– Hallå?

Det var Lilibeth.

– Vi är härinne! ropade jag tillbaka.

– Ingrid, jag kommer att behöva din hjälp ... började Lilibeth, men tystnade när hon fick syn på Hugo.

– Hej Hugo, vad roligt att se dig! sa hon och susade fram i ett moln av desinfektionsmedel och cigarrdoft.

Hennes röda hår var rufsigt och jag gissade att hon precis tagit av sig hatten. Jag tänkte precis berätta att Hugo hade fått ett jobb när hon sjönk ner på stolen med en djup rynka mellan ögonbrynen.

– Hur är det med Ellinor? frågade jag och hjärtat hoppade över ett slag.

– Bra, eller så bra det kan vara efter omständigheterna. Fotleden är bruten och hon blir kvar åtminstone en vecka på sjukhuset.

– Har hon mycket ont?

– Nej, hon hade fått så mycket smärtstillande att hon faktiskt sjöng när jag gick.

Lilibeth log vid minnet. Hon drog med pekfingret som var fläckat av bläck över rynkan mellan ögonbrynen.

– Jag måste göra den där resan. Och nu när Ellinor är på sjukhuset tänkte jag höra om du kan följa med mig?

Utan att vänta på svar fortsatte hon:

– Helst hade jag ju sett att du stannade hemma, för det kan bli en farlig resa.

Rynkan djupnade.

– Farlig på vilket sätt? frågade jag nyfiket, och såg i ögonvrån hur Hugo lyssnade intresserat.

– Du vet ju att jag och Ellinor är engagerade i NAACP,

sa hon.

Jag visste att det betydde The National Association for the Advancement of Colored People. Det hade Lilibeth berättat för mig tidigare, det och att de jobbade för att alla människor skulle ha samma rättigheter när det kom till jobb och utbildning. Fast det viktigaste tyckte jag var att de kämpade mot rasism och diskriminering.

Jag höll upp lemonad i glaset som jag tagit med till mig och räckte över det till Lilibeth, men hon skakade på huvudet.

– Det har hänt hemska saker nere i södern, vi har vänner där som behöver vår hjälp.

– Isabella och Martin? frågade jag eftersom jag hört deras namn nämnas flera gånger.

Lilibeth nickade.

– Ja, men framförallt deras dotter, Rosa. Hon är journalist och har bevittnat hemska saker, och nu lever hon gömd tillsammans med en kollega.

– Är det någon som hotar dom för det dom har sett? frågade Hugo ivrigt.

– Ja, det är väldigt farligt för dom, man kan nog säga att dom lever under dödshot, sa Lilibeth. Trots att hon inte velat ha tog hon nu glaset med lemonad och tömde det i ett svep.

Hugo tittade på mig och jag såg hur det glimmade till av intresse i hans ögon.

– Vad är det egentligen vi ska göra där nere? frågade jag

när hon ställt ner glaset på bordet igen.

Lilibeth svarade inte med en gång utan tittade rakt ut i luften som om hon valde sina ord noga.

– Vi åker och hälsar på Isabella och Martin som om det är en helt vanlig visit, men när vi är där måste vi komma på ett sätt att smugla ut Rosa och hennes vän från gömstället.

– Ska vi hjälpa dom till polisen så att dom får göra en polisanmälan? frågade jag och förstod, när jag såg Lilibeths min, att det var en naiv fråga.

– Polisen kommer inte att hjälpa dom. Det är helt andra lagar som gäller där dom bor, och är man svart så är rättssystemet så gott som satt ur spel.

Hon suckade när hon sa det sista och kramade glaset så hårt med ena handen att fingrarna vitnade.

– På något sätt måste vi få ut dom därifrån och smugla med oss dom på tåget hem.

– Ska dom hit till New York? frågade jag.

– Ja, vi har en bekant som har en våning på Manhattan där dom får bo, men det kommer att bli en farlig hemresa. Bli vi upptäckta av dom vita huvorna vet jag inte vad som händer.

– Är det dom som kallas Ku Klux Klan? frågade jag.

Lilibeth nickade och reste sig. Hon började gå fram och tillbaka i rummet.

– Ja, det är en oerhört farlig grupp rasister. Dom har gjort sig skyldiga till så fruktansvärda saker att det inte går att berätta. Dom är ondskefulla, sa hon och spottade nästan ur

sig det sista ordet.

– Jag har läst om dom, sa Hugo allvarligt. Jag vet att dom var med vid lynchingarna nere i södern.

Lilibeth nickade och Hugo tog tag i stolens ryggstöd och reste sig upp.

– Jag vill följa med er och dokumentera resan med den här.

Han klappade på kameran som han alltid hade hängande över axeln. Det var nästan som om den var en del av hans kropp.

Både jag och Lilibeth tittade förvånat på honom.

– Jag tror nog inte att du får ... började Lilibeth, men Hugo höll upp handen.

– Jag ska prata med min mamma och moster. När åker vi?

– Det går ett tåg klockan nio i morgon bitti, men det är en lång resa. Det kommer att ta över ett dygn att åka dit.

Det såg ut som om hon skulle säga något mer, men Hugo var redan på väg mot dörren.

– Då är jag här klockan åtta i morgon, sa han.

Lilibeth tittade efter honom med rynkade ögonbryn, sedan log hon.

– Det är tåga i den pojken, sa hon.

Jag nickade, alldeles övertygad om att Hugo inte skulle berätta om den verkliga anledningen till resan för sin mamma och moster – de skulle aldrig ge honom tillåtelse att göra något så farligt.

Kapitel 3

Hugo var punktlig. Klockan åtta nästa morgon knackade han på dörren. Han hade en liten resväska i handen och kameraväskan hängandes över axeln. Min blick drogs till hans ben, stålställningen var kvar.

– Hade jag tagit av den hade jag nog inte fått åka, sa han och gjorde en grimas.

– Vad sa du till din mamma att du skulle göra? frågade jag nyfiket.

– Att jag skulle följa med er på en liten semesterresa. Min moster skickade hit sin chaufför i går kväll för att kontrollera så att det var okej, tillade han.

– Var det någon här i går kväll? frågade jag Lilibeth förvånat, för jag hade inte hört något.

– Ja kära du, men då hade du somnat. Vi pratade bara som hastigast vid dörren och jag skrev ett litet meddelande och skickade med honom, sa hon och balanserade två resväskor ovanpå varandra.

– Sa du att det kunde bli farligt? frågade jag.

– Nja, jag kanske utelämnade den delen, sa hon och blinkade till Hugo. Precis i det ögonblicket gled den översta väskan av och jag lyckades fånga den i luften.

– Ska du ha skrivmaskinen med dig? frågade jag när jag

kände igen den bruna, slitna väskan.

– Jag åker aldrig några längre sträckor utan min skrivmaskin. Det kan hända att jag får inspiration till en ny bok på tåget.

Lilibeth var författare, en framgångsrik sådan som skrev under pseudonym eftersom hon sålde mer böcker om läsarna trodde att hon var en man. Jag visste att Ellinor skulle ha sagt åt henne att lämna skrivmaskinen hemma och att hon fick anteckna sina idéer i sin svarta skrivbok istället, men Lilibeth såg så bestämd ut att jag förstod att det inte var någon idé att säga något.

Lilibeth hade sagt att vi inte skulle vara borta mer än i högst fem dagar, tågresan inräknad, så jag hade packat ner två klänningar, nattlinne och underkläder. Jag hade fått flera nya klänningar av Lilibeth och Ellinor, men jag var nog med att inte slita för mycket på de finaste.

Min resväska var inte särskilt stor och det kändes bra. Om något hände skulle jag utan problem kunna ta resväskan i famnen och springa. Efter allt som hänt tidigare i mitt liv kändes det skönt att veta att jag kunde fly snabbt.

– Då går vi – hejdå Hedvig! ropade Lilibeth in mot våningen.

Hedvig hade kommit hem sent från sin föreställning i går och sov fortfarande.

Ett knappt hörbart hejdå hördes från hennes rum. Hedvig hade lovat att hon skulle hälsa på Ellinor på sjukhuset varje dag. Lilibeth räknade med att vi skulle vara hemma

innan Ellinor skrevs ut.

– Hejdå, Hedvig! ropade jag också innan vi gick ut.

Lilibeth hade beställt en taxi som tog oss till järnvägsstationen. Jag hade sett Penn Station flera gånger förut, men ändå slogs jag av hur stor stationen var och hur mycket folk som kom och gick. Det var som en gigantisk myrstack med ett myller av människor.

Det pirrade till i magen när vi gick in på stationen och jag kände lukten av kol. Snart skulle vi vara på väg.

Jag hade bara åkt tåg en gång tidigare, och det var när jag rymde från min moster och morbror i Småland. Tuffandet från de stora ångloken som stod och väntade på spåren fyllde järnvägsbygganden och la sig precis som röken som ett lock över sorlet av röster.

Lilibeth hade fått hjälp med att bära väskorna av en pojke i min ålder, iklädd uniform. Hon gick som vanligt med stora steg, men jag ansträngde mig för att inte gå lika snabbt eftersom Hugo inte skulle hinna med då. Det såg plågsamt ut med metallställningen som gav honom en ryckig gångstil.

– Gör det ont? viskade jag när han grinade illa.

– Ja, jäkla skituppsfinning, suckade han.

Jag såg ryggtavlan på Lilibeth och bäraren längre fram. De hade stannat vid en av tågagnarna.

Hugos metallskena under foten klickade mot stengolvet, det lät som att han stappade, precis som en kille som var med i samma show som Hedvig.

– Oj! utbrast jag när vi var framme vid tågagnen. Pojken